

Predhodno (v Žagar Ž., 1997) smo takšno analizo zavrnilo takole: če I2 nekaj sklepa, izhajajoč iz stališča, ki ga zagovarja I1, I4 pa nekaj sklepa, izhajajoč iz stališča, ki ga zagovarja I3, zakaj potem sploh potrebujemo I2 in I4? I2 in I4 bi lahko svoje sklepe oblikovala tudi sama.

Prav takšnim predpostavkam pa se moramo izogniti, če želimo polifono analizo jemati resno. Kakor smo že opozorili, Ducrotovi izjavljalci niso konkretne, fizične osebe, ki bi lahko poslušale druga drugo in glede na povedano sproti oblikovale lastne sklepe; *izjavljalci zaznamujejo le različne izjavljalne položaje, različna stališča in perspektive, ki jih lahko razločimo v posameznih argumentativnih nizih*. Ducrotovi izjavljalci niso živa bitja, ki bi se lahko med seboj pogovarjala. So le teoretične (in analitične) entitete, ki nam pomagajo rekonstruirati argumentativni tok analiziranih primerov in na katere moramo biti pozorni, ko konstruiramo svojo lastno argumentacijo. V šoli še toliko bolj, zato se nam je zdel ta teoretski ekskurz nujen.